

РЕШЕНИЕ

№ 17754

гр. С., 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 20221110167972 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 1* и сл. ГПК.**

Образувано е по искова молба, подадена от „Топлофикация С.” ЕАД, чрез юрк. И., срещу Е. А. С., С. Р. С. и П. С. Г., с която са предявени обективно кумулативно и пасивно субективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на ищеца в условията на разделна отговорност – Е. А. С. – 3/8, С. Р. С. – 1/8, а П. С. Г. – 4/8 от следните суми: **3368,37 лв.** - главница, представляваща стойност на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.5.2019 г. до 30.4.2021 г., ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането; **311,55 лв.** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 23.11.2022 г.; **35,29 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законна лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането, както и **7,88 лв.** - мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 23.11.2022г.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че е налице облигационно отношение, възникнало по силата на сключен с ответниците договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителите без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на този договор е доставил за периода м.05.2019 г. – м.04.2021 г. на ответниците топлинна енергия в топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. „А“, ет. 7, ап. 21, която потребителите не заплатили в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, поради което изпаднали в забава. Ето защо моли съда да уважи предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответниците Е. А. С. и С. Р. С., чрез адв. И., са подали отговор на исковата молба, с който частично оспорват предявените иски по основание и размер. Релевират възражение за настъпила погасителна давност по отношение на част от претендираните от ищеца вземания.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът П. С. Г., чрез назначения му особен представител адв. С., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Релевира възражение за настъпила погасителна давност по отношение на част от претендираните от ищеца вземания.

Третото лице – помагач „НЕЛБО” ЕАД на страната на ищеца не е взело становище по спора.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно и пасивно субективно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За уважаването на предявените по чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД искове, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответниците като потребители за продажба на топлинна енергия през процесния период, в т.ч., че ответниците са съсобственици на процесния недвижим имот при посочените квоти; използването от ответниците на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Съобразно действащата през исковия период нормативна уредба - чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Следователно качеството потребител се свързва с принадлежност на вещното право на собственост или с ползването на имота.

От представените по делото доказателства се установява, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост, в която се намира този имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

От представения по делото акт за граждански брак № *** се установява, че на 13.10.2001 г. П. С. Г. и М. Р. С. (след брака Г.) сключили граждански брак.

От представения по делото Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № ***, том V, рег. № *****, дело № **** от ДАТА г., се установява, че на посочената дата С.П. Г. продал на П. С. Г. процесния недвижим имот, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. „А“, ет. 7, ап. 21. Предвид изложеното и от доказателствата по делото се установява, че процесният недвижим имот е бил придобит по време на брака между П. С. Г. и М. Р. Г., поради което към посочения момент е представлявал съпружеска имуществена общност. На следващо място, от отразеното в графа „Бележки“ в акта за сключен граждански брак се установява, че с влязло в законна сила на 16.06.2011 г. решение по гр.д. № 7107/2010 г. по описа на СРС, бракът между П. С. Г. и М. Р. Г. е бил прекратен, поради което след тази дата всеки от тях е притежавал по 1/2 от процесния недвижим имот.

От доказателствата по делото се установява, че М. Р. Г. е починала на 08.06.2014 г. и към тази дата е оставила за свои наследници по закон: майка – Е. А. С. и баща – Р. С. С.. Установява се, че Р. С. С. е починал на 08.07.2022 г., като към тази дата е оставил за свой наследник по закон съпругата си Е. А. С. и дъщеря си С. Р. С.. По делото не са налице доказателства за извършени разпоредителни сделки с имота преди или по време на процесния период. Ето защо и по силата на чл. 6 и чл. 9, ал. 1 ЗН следва да се приеме, че Е. А. С. е наследила 3/8, а С. Р. С. - 1/8 от горепосочения недвижим имот, като останалите 4/8 са собственост на П. С. Г. след прекратяване на брака му с М. Р. Г., поради което отговарят за потребената топлинна енергия за исковия период съобразно квотите им в

съсобствеността. При това положение, въз основа на доказателствата по делото следва да се приеме, че ответниците са били потребители на топлинна енергия по договорно правоотношение с ищеца за исковия период (м.05.2019 г. - м.04.2021 г.). В този смисъл доказано е основанието (източниците) на вземанията, предмет на предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни искиове.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. По делото не са релевиращи твърдения, нито има данни, че ответниците са упражнили правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че между ищеца и ответниците, в качеството им на съсобственици на процесния имот, са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения.

Относно сумата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия следва да се отбележи, че същата е отделно посочена като дължима главница в заявлението по чл. 410 от ГПК, като всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ (редакция, изм., ДВ, бр. 74 от 2006 г., бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) възлага отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б (при Общи условия), в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия. От представения по делото договор между етажната собственост и третото лице-помагач и общите условия на ищеца се установява вземането за цена на услугата дялово разпределение, която е извършена за процесния период, видно от представените по делото документи за главен отчет и изравнителни сметки.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ), като според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на „НЕЛБО“ ЕАД.

Установено е въз основа заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че: в процесния имот през исковия период е имало 3 броя отоплителни тела, като за двата отчетни периода 2019/2020 г. и 2020/2021 г. не е бил осигурен достъп, за което били представени констативни протоколи от 29.06.2020 г. и 29.05.2021 г., поради което за същия период има служебно изчислена ТЕ за 3 бр. отоплителни тела; от ТР „С. – Изток“ не е представено свидетелство от метрологична проверка от м.09.2020 г. на общия топломер с фабр. № ****, като същият е бил сменен с друг през м.10.2020 г., поради което СТЕ представя вариант с приспадане на сумата за м.09.2020 г.; за двата периода 2020/2021 г. процента на отопление от сградна инсталация надхвърля 50% и съгласно приложимата наредба следвало да се направи подробно обследване на сградата в присъствие на ЕС и ФДР, каквото не било извършено по данни на ФДР; за процесния период няма изчислена ТЕ за отопление на общи части, тъй като радиаторите в стълбището били демонтирани на 13.11.2000 г.; в процесния имот има монтирани два броя водомери за топла вода, като през отчетния период в процесния имот не е бил осигурен достъп, за което са били съставени констативни протоколи от 29.06.2020 г. и 29.05.2021 г., представени на вещото лице; за същия период има служебно изчислена ТЕ за БГВ за един брой потребител на топла вода, при служебно определен разход 140 л. на денонощие за един потребител; технологичните разходи били извадени от общото количество ТЕ, влязло в АС, като същите били за сметка на топлофикационното дружество.

По отношение на общия размер на действително потребеното количество топлинна енергия за процесния период (м.05.2019 г. до м.04.2021 г.) следва да се посочи, че съобразно заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ, същият възлиза на 3296,17 лв., поради което настоящият съдебен състав приема, че общо дължимата от ответниците главница за ТЕ за процесния период (м.05.2019 г. до м.04.2021 г.) възлиза в размер на посочените от вещото лице 3296,17 лв., както и сумата от 35,29 лв., представляваща главница за дялово разпределение за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва върху всяка от главниците от датата на исковата молба – 14.12.2022 г. до окончателното изплащане на сумите.

Установено е въз основа заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-счетоводна експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че сумите за топлинна енергия и дялово разпределение, касаещи процесния период не са били погасявани.

Във връзка с констатацията на вещото лице, изготвило СТЕ, че за двата периода 2020/2021 г. процента на отопление от сградна инсталация надхвърля 50%, следва да се отбележи, че съгласно дадените в Тълкувателно решение № 2/2017 г. от 17.05.2018 г. по тълк. дело № 2/2017 г. на ВКС, ОСГК, разрешения, неизпълнението на задължението на топлопреносното предприятие по чл. 78, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топло-снабдяването (при намален топлинен товар на отоплителните тела в сграда- етажна собственост с над 50 % от проектния отоплителен товар на сградата, вследствие на което количеството на енергията, отдЕ. от сградната инсталация, е по-голямо от количеството на енергията за отопление на отделните имоти) не съставлява основание за разваляне на договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди в сградата-етажна собственост, тъй като не засяга същественото съдържание на материалното продажбено правоотношение. Дори да е виновно, това неизпълнение не може да има за последица нито освобождаване, нито намаляване на отговорността на клиентите на топлинна енергия в сграда- етажна собственост за заплащане на цената на топлинната енергия за общите части на етажната собственост, каквато обща част по предназначение е и сградната инсталация (чл. 140, ал. 3 ЗЕ). Договорното правоотношение по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди продължава да обвързва страните по него, при неупражнено право на клиентите на топлинна енергия по чл. 153, ал. 2 ЗЕ за прекратяването му, при което всяка от страните

дължи изпълнение на поетите договорни задължения при сключването на договора. Редът за измерване, отчитане, разпределение и заплащане на количеството топлинна енергия в сградата-етажна собственост, както и отговорността при неизпълнение на задълженията, са част от задължителното съдържание на публично известните общи условия към договора за продажба на топлинна енергия, одобрявани от КЕВР (чл. 150, ал. 1 ЗЕ), което не може да се отклонява от регламентацията в ЗЕ, Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (НТ-отм.) и Методиката за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради-етажна собственост. В цитираните нормативни актове не е предвидена възможност за намаляване или отпадане на отговорността на клиентите за цената на топлинната енергия за общите части на етажната собственост при неизпълнение на задължението на топлопреносното предприятие по чл. 78, ал. 1 НТ. Противното би било в противоречие със закрепения в тях принцип на определяне дела на топлинната енергия за сградна инсталация и общите части на сградата-етажна собственост между всички клиенти, пропорционално на отопляемия обем на отделните техни индивидуални имоти по проект (чл. 143, ал. 5 ЗЕ и чл. 145, ал. 2 и ал. 3 ЗЕ). При прилагане на този принцип клиентите дължат цената на реално изразходваната енергия за сградна инсталация и общите части на етажната собственост, дори прогнозното разпределение да е променено след сключване на договора. Той е уреден с императивни правни норми и като имплицитно съдържащ се в публично известните общи условия към договорите за продажба на топлинна енергия за битови нужди, е част от съдържанието на договорното правоотношение. Произтича и от дадената в ЗЕ регламентация на присъединяването към топлопреносната мрежа на сгради-етажна собственост и на преустановяването на топлоснабдяването им само при писмено съгласие на етажните собственици, притежаващи квалифицирано мнозинство от 2/3 от собствеността (чл. 133, ал. 2 и чл. 153, ал. 2 ЗЕ), според която прекратяването на договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди по инициатива на битовия клиент не може да бъде направено от отделния титуляр на вещни права върху обекти в сградата, който макар да е спрял топлоснабдяването в индивидуалния си обект, продължава да е клиент на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на етажната собственост. Едва с прекратяването на топлоснабдяването на сградата при предпоставките на чл. 153, ал. 2 ЗЕ (писмено съгласие на етажните собственици, притежаващи квалифицирано мнозинство от 2/3, което е депозирано пред топло-преносното предприятие) се прекратява и договора за продажба на топлинна енергия с всеки един от битовите клиенти по чл. 153, ал. 1 ЗЕ. В горепосочения смисъл е Решение № 5 от 22.04.2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г. на Конституционния съд на Република България. Етажните собственици, притежаващи квалифицирано мнозинство от 2/3 от собствеността, разполагат във всеки един момент с възможността да прекратят договорната си връзка с топлопреносното предприятие в хипотезата на чл. 153, ал. 2 ЗЕ. Когато са избрали продължаването ѝ, при неизпълнено задължение на насрещната страна по чл. 78, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването, те дължат цената на топлинната енергия за общите части на сградата-етажна собственост, включително за сградната инсталация. В случая нито се твърди, нито са представени доказателства, че етажните собственици в процесната сграда-етажна собственост да са се възползвали от възможността да прекратят договорната си връзка с топлопреносното предприятие в хипотезата на чл. 153, ал. 2 ЗЕ, поради което и същите, вкл. ответниците, дължат цената на топлинната енергия за общите части на сградата-етажна собственост, включително за сградната инсталация (в този смисъл и Решение № 265766 от 14.09.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 6571/2019 г., Решение № 26***88 от 15.04.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 13190/2020 г. и др.).

При положение, че претендираните от ищеца вземания са установени в горепосочените размери, следва да бъдат разгледани релевираните от процесуалните представители на ответниците правопогасяващи възражения за изтекла погасителна давност, по които съдът приема следното:

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. "в" ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на исковата молба на 14.12.2022 г., от която дата осъдителният иск се счита предявен - арг. чл. 116, б. "б" ЗЗД.

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, към датата на подаване на исковата молба - 14.12.2022 г. се явяват погасени по давност вземанията за периода от м.05.2019 г. до м.09.2019 г. включително. Вземането за цена на доставена топлинна енергия за м.10.2019 г. е възникнало 45 дни след изтичане на периода, за който се отнася, поради което предвид датата на подаване на исковата молба - 14.12.2022 г., давността за него не е изтекла.

Ето защо, в настоящия случай извън погасителната давност са вземанията за цена на доставена топлинна енергия за периода м.10.2019 г. - 30.04.2021 г. От заключението на вещото лице по СТЕ, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, се установява, че общо дължимата сума за доставена и незаплатена топлинна енергия за периода м.10.2019 г. - 30.04.2021 г. възлиза в общ размер на 3014,82 лв., поради което до този общ размер предявените спрямо ответниците искове за главница за топлинна енергия са основателни, а за разликата до пълните претендирани размери следва да бъдат отхвърлени.

Предвид гореизложеното отговорността на ответниците се разпределя съобразно квотите им в съсобствеността, респ. Е. А. С. дължи 3/8 от стойността на потребената топлинна енергия, т.е. 1130,55 лв. и 3/8 от стойността на дяловото разпределение, т.е. 13,23 лв., С. Р. С. дължи 1/8 от стойността на потребената топлинна енергия, т.е. 376,85 лв. и 1/8 от стойността на дяловото разпределение, т.е. 4,41 лв., а П. С. Г. дължи 4/8 от стойността на потребената топлинна енергия, т.е. 1507,41 лв. и 4/8 от стойността на дяловото разпределение, т.е. 17,64 лв., като за разликата до пълните предявени размери исковете следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По исковете с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно при действието на горепосочените Общи условия задълженията за заплащане на стойността на доставената топлинна енергия възникват като срочни - 84, ал. 1 ЗЗД (т.е. не е нужно кредиторът да отправя покана за изпълнение до длъжника).

Предвид релевираните възражения за давност следва да се отбележи, че съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

В този смисъл по отношение на Е. А. С. лихвата за забава върху главното вземане за топлинна енергия в установения размер от 1130,55 лв., изчислена по реда на чл. 162 ГПК, възлиза в размер на 108,75 лв. за периода 15.09.2020 г. - 23.11.2022 г.

По отношение на С. Р. С. лихвата за забава върху главното вземане за топлинна енергия в установения размер от 376,85 лв., изчислена по реда на чл. 162 ГПК, възлиза в

размер на 36,25 лв. за периода 15.09.2020 г. - 23.11.2022 г.

По отношение на П. С. Г. лихвата за забава върху главното вземане за топлинна енергия в установения размер от 1507,41 лв., изчислена по реда на чл. 162 ГПК, възлиза в размер на 145 лв. за периода 15.09.2020 г. - 23.11.2022 г.

Ето защо до посочените размери исковите по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия следва да бъдат уважени, а за разликата до пълните предявени размери - да бъдат отхвърлени като неоснователни.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжниците изпадат в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответниците покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорните претенции в тази част се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноски възниква за всяка от страните по делото.

Ищецът е сторил разноски, както следва: 617,88 лева – за държавна такса, 350 лева – депозит за СТЕ, 350 лева – депозит за ССЧЕ, 487 лв. – депозит за особен представител на ответника П. С. Г., като претендира и юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 100 лева, т.е. общият размер на разноските възлиза на сумата от 1904,88 лева.

По отношение на Е. А. С. и С. Р. С. от общия размер на разноските следва да бъде извадена сумата от 487 лв. - депозит за особен представител на ответника П. С. Г., т.е. общият размер е 1417,88 лв. Намалени съразмерно с уважената спрямо Е. А. С. и С. Р. С. част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца се дължат разноски в общ размер на 1272 лв. От така определените разноски и предвид квотите им в съсобствеността Е. А. С. дължи 477 лв., а С. Р. С. дължи 159 лв.

По отношение на П. С. Г., намалени съразмерно с уважената спрямо него част от исковите, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца се дължат разноски в общ размер на 1708,91 лв. От така определените разноски и предвид квотата му в съсобствеността П. С. Г. дължи 854,45 лв.

Ответниците Е. А. С. и С. Р. С. са сторили разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., съобразно представените по делото доказателства. Релевираното от процесуалния представител на ищеца възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК е неоснователно, тъй като претендираното от ответниците адвокатско възнаграждение е в минимален размер, изчислен съобразно чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от исковите, на ответниците Е. А. С. и С. Р. С. се следват разноски в общ размер на 51,44 лв.

Ответникът П. С. Г. е бил представляван от особен представител, поради което разноски не следва да му бъдат присъждани.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Е. А. С., ЕГН *****, с адрес: с. Я., ул. „С.“ № 15, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.„Я.“

№23Б, на основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми: **1130,55 лв.** - главница, представляваща 3/8 от цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.10.2019 г. до м.04.2021 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. „А“, ет. 7, ап. 21, ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането; **108,75 лв.** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 23.11.2022 г.; **13,23 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исквете, както следва: за установяване на вземане за главница, представляваща цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1130,55 лв. до пълния предявен размер от 1263,15 лв. за периода м.05.2019 г. до м.09.2019 г., включително; за установяване на вземане за мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 108,75 лв. до пълния предявен размер от 116,82 лв. и за мораторна лихва върху задължението за предоставяне на услуга дялово разпределение за сумата от 2,97 лв. за периода 31.12.2019 г. – 23.11.2022 г.

ОСЪЖДА С. Р. С., ЕГН *****, с адрес: с. Я., ул. „С.“ № 15, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.” №23Б, на основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми: **376,85 лв.** - главница, представляваща 1/8 от цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.10.2019 г. до м.04.2021 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. „А“, ет. 7, ап. 21, ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането; **36,25 лв.** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 23.11.2022 г.; **4,41 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исквете, както следва: за установяване на вземане за главница, представляваща цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 376,85 лв. до пълния предявен размер от 421,05 лв. за периода м.05.2019 г. до м.09.2019 г., включително; за установяване на вземане за мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 36,25 лв. до пълния предявен размер от 38,94 лв. и за мораторна лихва върху задължението за предоставяне на услуга дялово разпределение за сумата от 0,99 лв. за периода 31.12.2019 г. – 23.11.2022 г.

ОСЪЖДА П. С. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. 1, ет. 7, ап. 21, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.” №23Б, на основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, следните суми: **1507,41 лв.** - главница, представляваща 4/8 от цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от м.10.2019 г. до м.04.2021 г. за имот, находящ се в гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. „А“, ет. 7, ап. 21, ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането; **145 лв.** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 23.11.2022 г.; **17,64 лв.** – главница, представляваща стойност на услугата дялово разпределение на топлинна енергия за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г., ведно със законната лихва от 14.12.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** исквете, както следва: за установяване на вземане за главница, представляваща цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1507,41 лв. до пълния предявен размер от 1684,20 лв. за периода м.05.2019 г. до м.09.2019 г., включително; за установяване на вземане за мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 145 лв. до пълния предявен размер от 155,76 лв. и за мораторна лихва върху задължението за предоставяне на услуга дялово разпределение за сумата от 3,96 лв. за периода 31.12.2019 г. – 23.11.2022 г.

ОСЪЖДА Е. А. С., ЕГН *****, с адрес: с. Я., ул. „С.“ № 15, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.”

№23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **477 лв.** – разноси за производство пред СРС, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА С. Р. С., ЕГН *****, с адрес: с. Я., ул. „С.“ № 15, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.” №23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **159 лв.** – разноси за производство пред СРС, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА П. С. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ж.к. „М. 1А“, бл. 503, вх. 1, ет. 7, ап. 21, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.” №23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **854,45 лв.** – разноси за производство пред СРС, съразмерно с уважената част от исковите.

ОСЪЖДА „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.”Я.” №23Б, да заплати на Е. А. С., ЕГН *****, и С. Р. С., ЕГН *****, двете с адрес: с. Я., ул. „С.“ № 15, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **51,44 лв.** – разноси за адвокатско възнаграждение в производството пред СРС, съразмерно с отхвърлената част от исковите.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „НЕЛБО“ ЕАД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____